

Hendes Mand kom nu ind, hun tørrede sine Øjne og saa smilende op paa ham.

Han sagde: »Hørte du, Inger, at din Fader, Provsten, i Dag i sin Tale ved vor lille Drengs Grav gjorde Hentydning til, at det var en Guds Straf til os for de socialistiske Idér, han havde sporet hos os, at den lille døde?«

»Ja, kære Alfred, er det ikke underligt, at ogsaa jeg tænkte, at det var Straf, men rigtignok paa en anden Maade. Jeg har nemlig i den senere Tid følt mig trykket af Dobbeltheden i vor Tilværelse.

Husker du den Aften hos Grosserer B., da alle talte om Arbejdernes urimelige Fordringer, og kastede de afskyeligste Beskyldninger imod Socialisterne, samtidig med, at de fremhævede det nødvendige i, ved Love at sætte en Stopper for alle disse skrækkelige Socialisters Fremgang. Vi vidste, at dette var anderledes, men desuagtet tav vi begge.

Kære Alfred, jeg tænkte mig selv i dette Tilfælde, at du, som elsker mig, at du kun i Enrum vilde sige mig din Kærlighed. Naar du derimod traf mig ude i Livet, da kendte du mig ikke, og lod mig uhindret angribe. Er det ikke saaledes, vi behandle vore Brødre?«

»Nej, Inger, deri tager du fejl. Jeg ved, at naar jeg paa Møder eller i Selskabslivet tier, og ikke trækker Tæppet til Side for Sandheden, saa er det fordi jeg selv har gjort mig det Spørgsmaal: »Gavner jeg virkelig Samfundet ved, at det kun faar en fattig mere at forsørge?« Thi det ved du da, at i samme Øjeblik, jeg bekender mine Anskuelse, er jeg udstødt af det gode Selskab; og saa tænkte jeg videre: er du, min Hustru, skikket til at taale Fattigdommen, saaledes som du er opdraget?

Men Inger, nu er det som om vor lille Drengs Død har klaret mine Begreber, og jeg ser tydeligt, at hvis alle vi, der sidder inde med Kundskaber og Anseelse, vil tænke saaledes, saa forhaler vi kun Tiden, og lægger en Dag til for dem, der lider. Vil du derfor som jeg, saa vil vi nu sætte vort Liv ind paa de Idér, som vort Hjærte drages imod, og stille os selv til Hjælp og Tjeneste i de kæmpendes Rækker for de smaas Vel i Samfundet. Vi lejer os en tarvelig Lejlighed i et af Smaakvartererne, hvor jeg som Læge kan udrette meget, og du tager dig af de smaa Børn. Derved giver vi vort Bidrag til Lindring for nogle af de mange lidende.

Inger rejste sig op, lagde sin Haand paa hans Skulder, saa ham ind i Øjet, og sagde:

»Saa skulde vi dog i Aften have Juleglæde; thi det er netop mit inderligste Ønske at handle som du foreslaar, og følge dig i den ny Strøm.

Ja, den Juleaften er en underlig Stund, den søger op med sin Glæde selv de mest sorgfulde Hjærter, forøger det gode og lærer Menneskene at blive opfindsomme i Kærlighedsgerninger.

Glædelig Jul!

Et Nødskud.

Af

Laura Kieler.

De gik forbi hver Dag, naar de skulde paa Skole.

Jeg var saa vis paa, naar jeg om Morgen kom ned i Spisestuen og gik hen til Vinduet for at kigge over paa Raadhuset, om det ikke snart var Skoletid, at se Rolf Salikath komme marscherende forbi — han havde en saadan kæk, spænstig Gang, som om han gik paa Staalbjedre, — og saa staa stille paa Hjørnet og fløjte.

En skarp, langtrukken Fløjten, som naar en Jæger fløjter til en Hund.

Og jeg var lige saa vis paa, at nogle Øjeblikke efter kom Knud Vibe springende, villig, tjenstagtig, lig en vel dresseret Støver, til hvem man raaber »Apport«.

Jeg ser ham saa tydeligt for mig, hans spinkle Skikkelse, lyse Haar og opvakte Ansigt, især naar han om Vinteren i sine renlige, men luvslidte Klæder, med rød Næse og forfrosne Haandled (Hænderne var altid stukne ned i Buxelommerne), og med et uldent Skjerf slynget om Halsen frysende listede sig forbi, idet han stampede Sneen af Fødderne.

Som sagt, jeg var saa vant til det, at jeg aldrig forlod Vinduet, før jeg saa, om Knud havde hørt Rolfs Fløjten.

Hvad der drog den rige og den fattige sammen, ved jeg ikke. De var ikke engang Klassekammerater. Rolf — Fabrikant Salikath's eneste Barn — gik i 4de Real, medens Knud Vibe gik i Borger-skolen.

Imidlertid — Kl. 2 — efter endt Skoletid gik de lige saa ufravigelig tilbage igen den samme Vej med Bøgerne dinglede i de Remme, der holdt dem fastspændte.

Og da gjorde de gerne et Slag ind paa Grønningen, der bredte sig foran Raadhuset. De tog sig en rask Tagfat, hylende af Glæde, (saa Duerne — Borgmesterens Duer — i stor Forskrækkelse fløj op fra Dueslaget, og kredsede med rappe Vingeslag om i Luften,) svingende Bogremmene som Slynger over Hovederne, stormende op og ned ad Raadhusets Stentrappe, ridende paa dets snirklede Jernrækværk, og tagende de brede Trin i et eneste, vældigt Hop.

Undertiden stod en lille, fattig Pige med Hænderne under det blaatærnede Tørklæde, og kiggede frem bag den udskaarne Karnap, men hver Gang Rolf Salikath under en rask Vending fik Øje paa det lille Barn med de lyse Krøller under den sorte Hætte, raabte han:

»Hvad vil du? Skrup af, din Tøs!«